

LENE KAABERBØL

katriona

HERMELINEN

– historien om Katriona Trivallia

KATRIONA 2: Hermelinen

Copyright © 2016 Lene Kaaberbøl og Forlaget Alvilda, København
Udgivet efter overenskomst med Copenhagen Literary Agency, København
Omslagsillustrationer og vignetter trykt med tilladelse af Geviert, München

Grafisk tilrettelægning: Birgitte Herkild

Bogen er sat med Indigo Antiqua Pro og P22 Kells Round

5. udgave, 1. oplag

Trykt 2016 af CPI Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-7165-336-6

www.alvilda.dk

indhold

Det skete der i den første bog	9
Breda	13
Afsked	31
Vildspor	49
Lu	76
Tretten	95
Maremarken	109
Mustela Erminea	126
Masker	138
Måneskinshesten	151
Væsler og kaniner	168
Troldryggen	180
Hermelinens spor	194
Det rigtige sted	225
Kontrakter	254
Om landet Breda og dets folk	259

det skete der i den første bog

Historien om Kattriona begyndte i *Sølvhesten*. Her kan du læse lidt om, hvad der er sket:

En dag rider der en kvinde ind på gårdspladsen ved den kro, hvor Kat bor, og Kats øjne er ved at trille ud af hovedet. For det første er det ikke passende for kvinder sådan at ride rundt i landet, og rytteren er ikke nogen laset rakkerkælling, hun er fint klædt i læderuniform og dyr, blå kappe. For det andet er der hesten. Den skinner. Den skinner som en sølvmønt eller som en fisk i solskin, og Kat har aldrig før set så fint et dyr. Og heller ikke så uhyggelige øjne. Øjne som et rovdyr, øjne som de uhyrlige marer, Kat ellers kun kender fra eventyr. Men Kat er mere optaget af sølvhesten end bange for den, og til sidst vover hun endda at stjele sig til en ridetur. Og rytteren, Dorissa, bliver ikke vred. Tværtimod giver hun Kat en sølvmønt, før hun rider videre.

Kat er vokset op på kroen i Sønderdal, i den egn af landet Breda, som hedder Tre Dale, og har boet her hele sit tolvårige liv. Men efter at have mødt Dorissa får hun lyst til at være ligesom hende – tænk at kunne ride rundt i hele landet, på ryggen af sådan en hest! I Breda bliver kvinder ellers dér, hvor de er født. Det er dem, der har husene og jorden, mens mænd og drenge tit må rejse rundt fra sted til sted.

På Ranunkelkroen er det Kats mor, der bestemmer. Tess er en barsk og flot kvinde, der ud over Kat har otte andre børn. Hun har giftet sig med lejesoldaten Cornelius, for det er urolige tider med meget bandeuvæsen, og det er nødvendigt med en stærk mand på kroen. Men Kat kan slet ikke enes med sin stedfar – det er, som om hun aldrig kan lade være med at sige lige præcis dét, hun ved, vil gøre ham mest gal. Og så slår han hende.

Kat tror, hun ikke kan lide Cornelius. Og hun tror, Cornelius ikke kan fordrage hende. Men en dag sker der noget, der gør hende i tvivl. Cornelius får besøg af en gammel soldaterkammerat, Karel, og sammen med ham begynder han pludselig at forsvinde op ad bjerget flere timer ad gangen. Og da Kat bliver sendt ud for at finde ham, bliver hun fanget af Hermelinens folk. Karel er en af dem. Cornelius måske også. Og Hermelinen selv . . . Hermelinen er kun en stemme i mørket, en skikkelse, som Kat aldrig får tydeligt at se. Stemmen er ikke helt en mands, og heller ikke helt en kvindes. Men ordene er klare nok. Hvis Kat vil overleve, må hun holde mund med, hvad hun har set heroppe. Og Cornelius bliver spurgt, om han vil stå inde for Kats tavshed med sit liv.

Det vil Cornelius ikke, tænker Kat. Ikke for en pige, som ikke er hans egen, og som ikke plejer at lystre ham særlig godt.

Men Cornelius siger ja. ”Hun er min datter,” siger han. ”Selvfølgelig lystre hun.”

I det øjeblik bliver Kat klar over, at Cornelius på sin egen måde faktisk holder af hende. Og at hun også – indimellem, i hvert fald – holder af ham. Alligevel varer det ikke ret længe, før de ryger i totterne på hinanden igen, og denne gang udvikler opgøret sig så uheldigt, at Kat brækker armen.

Så har Tess fået nok. Det kan ikke blive ved at gå, siger hun. Men det er ikke Cornelius, hun sender væk. Det er Kat. Hun bliver sat i lære på en farvergård, hvor hun ikke kan lide at være. Hun kommer hele tiden op at slås med de andre lærlinge, og det ender med, hun stikker af. Nu er hun for alvor en rakkertøs, hjemløs og bange.

Så møder hun Simon. Simon er sølvrytter, eller bredinari, som det egentlig hedder – ligesom Dorissa rider han land og rige rundt i bredinari-korpsets tjeneste, på ryggen af en sølvhest. Han er ude at lede efter Dorissa, for hun har været borte hele vinteren, og ingen i korpset har hørt fra hende. Kat følger med Simon hjem til Ranunkelkroen, og Simon fortsætter over grænsen ind i Sydlandet for at søge efter Dorissa. Han vender tilbage med en brækket hånd og en ekstra sølvhest ved tøjlen. Det er Frost – Dorissas hest – og Simon tror ikke længere på, at Dorissa er i live. Han spørger, om Kat har hørt om et menneske, der kalder sig Hermelinen. Kat tør ikke sige noget, af skræk for at det skal koste Cornelius livet. Men hun er bange – frygtelig bange – for at det er Hermelinen, der har slået Dorissa ihjel.

Det er slemt, det med Dorissa, og Hermelinen er en svær hemmelighed at bære rundt på. Alligevel beslutter Kat, at hun vil med Simon til hovedstaden Breda og gå i skole, så hun en dag selv kan blive bredinari og få sin egen sølvhest.

NYTTIGE ORD:

Sølvhestene kaldes i Breda også for mareheste, og en sølvrytter hedder en bredinari. En kvinde, der som Kats mor styrer et hus (eller en kro), er maestra. Og den kvinde, der regerer hele landet, er bredani.

Hermelinen foregår i en verden, du ikke kender i forvejen. Du kan sagtens nøjes med bare at læse historien – men hvis du gerne vil vide mere om landet Breda, kan du læse afsnittet bagest i bogen. Her finder du også forklaringer på nogle af de fremmede ord og begreber, du støder på undervejs.

Øreda

Solen var stået op, men der hang en dis over alting, som om en sky var svævet ned og havde lagt sig over jorden. Kats tæppe var tungt og klamt af dug. Omkring hende duftede høet, så det kildede i næsen, og hun svævede et sted mellem søvn og vågenhed. I drømme gav Tess hende en isranunkel og sagde: ”Se, hvor lange rødder den havde. Men op kom den!”, og hun så på de lange, trevlede rødder, brune og blege på én gang, og pludselig gav det et jag af smerte i kæben. Hun slog øjnene op og smagte blod i munden, og så gik det op for hende, hvad der var sket. Hun havde bidt tænderne så hårdt sammen, at den sidste hjørnetand, den hun manglede at skifte, var knækket løs og nu kun hang fast i et par tråde i den ene side.

Hun tog fat om tanden med fingrene og rokkede forsigtigt med den. Av! Det var vist bedre at få det overstået på én gang. Hun tog sig voldsomt sammen og rykkede, til den kom løs, og hun sad med den i hånden. Med tungespidsen undersøgte hun det nye, uvante hul i tandrækken. Hvorfor skulle det også ske lige nu? Nu kom hun til at ride ind i Breda som et andet pattebarn, der dårligt var sluppet af med mælketænderne. Mattie var for længst færdig med at skifte tænder, og hun var over et år yngre end Kat!

Det raslede i høet. Ved siden af hende satte Simon sig op.

Med tæppet trukket op over hovedet. På den måde lignede han en gammel kone.

”Du ligner en gammel kone,” sagde hun uden at tænke sig om.

Og han så det selvfølgelig med det samme.

”Kat! Du har tabt en tand!”

”Jeg ved det,” mumlede hun mørkt og knugede hånden om tanden. Hvorfor lige nu!

”Jeg troede, du var færdig med det pjat for længe siden,” sagde han og gjorde det hele meget værre.

”Nå, men det er jeg altså ikke,” sagde hun surt, viklede sig ud af tæppet og rejste sig op. Hun gøs lidt, mere af fugt end af kulde.

”Siden du nu er oppe,” sagde Simon med en drilsk snert i tonefaldet, ”så kunne du måske hente den morgenmad, Elina lovede os ...”

Kat trampede af sted ned mod gården uden at sige et ord.

✱

Elina Gårdkone havde taget imod Simon med knus og kindkys aftenen før og havde været målløs og nærmest forfærdet over, at de ikke ville sove på selve gården. Simon havde måttet forklare hende, at den ene af marehestene ikke kunne tåle at komme i nærheden af alt for mange mennesker.

”Hellige Vor Frue,” sagde Elina og slog hænderne sammen. ”Hvad er der da sket med den? Og hvad har du gjort ved hånden?”

Men det ville Simon ikke sige. ”Du ved, hvordan det er med marehestene. Sådan bliver de nogle gange,” havde han sagt. ”Vi klarer os fint med en høstak.”

Her til morgen var Elina travl og rød i hovedet, for det var en stor gård, og der var mange, der skulle mættes. Der var en hvislen af tekedler og en skramlen af grødgryder og en duft af nybagt brød, så Kat følte et jag af hjemve efter Tad og køkkenet på Ranunkelkroen. Hun stod tålmodigt og ventede på, at nogen skulle få øje på hende. Elinas blik var flere gange gledet forbi hende uden helt at opfatte, at hun var der.

”Åh, den lille bredinari,” udbrød Elina så pludselig, og Kat vidste ikke, om hun skulle være smigret eller fornærmet. ”Lille” sved, men at blive kaldt bredinari var noget af en forfremmelse for en, der endnu ikke havde sat sine ben på Akademia Bredinari, som sølvrytterskolen hed. ”Sæt dig ned, så kommer jeg med maden. Har I sovet godt? Den Jossa, hvad tænker han dog på, sådan at slæbe en ung pige landet rundt og lade hende sove i høstakke! Men han er god nok på bunden. Jeg har jo kendt ham, siden han ikke var stort ældre end du, har han fortalt dig det? Kosio, min ældste dreng, tog ham med hjem til vinterhøjtiderne, når vejret var for slemt til at rejse helt til Jos. Kosio er også bredinari nu. Kan du lide gedeost?”

Kat nikkede, temmelig overvældet, og så Elina putte en stor, brun ost i madposen. ”Tak, maestra,” mumlede hun og måbede forbløffet, da Elina satte en skraldlatter op.

”Mig? Maestra? Hvor har du dog fået den idé fra ...”

”Jamen ... er du ikke gårdkone her?”

”Jovist. Lige siden min mor døde, Vor Frue være hendes sjæl nådig. Men maestra! Hvordan kunne du da tro det? Ligner jeg en fin dame?”

Nej, Elina passede ikke til Kats forestillinger om en ”fin dame”, men hvad havde det med sagen at gøre? ”Jamen, hvis du er gårdkone ...” sagde hun stædigt.

Elinas hænder stoppede op midt i en bevægelse. Hun så indgående på Kat.

”Hvor er du fra?” spurgte hun så.

”Tre Dale,” sagde Kat og mærkede til sin store irritation en rødme stige op i kinderne. Var det nu noget at rødme over?

Elina nikkede. ”Hør her, lille pige,” sagde hun. ”Du ved vist meget lidt om den by, min gode Simon slæber dig ind i. Der er ikke som i grænselandet. Der er store og magtfulde folk. Ikke kun de syv gamle familier, der er også mange andre, der har siddet på land og magt og mennesker længere, end de måske har godt af . . . Jo, jeg er gårdkone her. Men min maestra er Sofia Esocine, Esocine-slægtens overhoved. Denne gård og nabogården og de seks næste gårde, du kommer til, ligger alle på gammelt Esocine-land, land, der har hørt Esocine til næsten siden Sari Månedatters tid.”

”Jamen, hvordan kan hun . . . hvordan kan hun være maestra for så meget?”

”Det er hun bare,” sagde Elina. ”Og jeg er gårdkone. Og det er godt nok til mig.”

✱

Det var en eftertænksom Kat, der traskede tilbage hen over den nyslåede eng. At man kunne være maestra for et sted, hvor man ikke boede . . . at man kunne være maestra for så meget . . . Det var ligesom Bria, der havde så mange fostdøtre, at hun umuligt kunne være mor for dem. Men på den anden side . . . Bredanien selv. Hun var jo en slags maestra for hele Breda. Hele landet. Men det mærkede man selvfølgelig ikke meget til. I hvert fald ikke i Tre Dale. Hun tog en dyb indånding og pressede tungen mod hullet i tandrækken. Havde

Elina ret? Vidste hun for lidt om, hvad det var, hun begav sig ud i nu? Det havde Simon jo egentlig også hele tiden sagt. ”Du ved ikke, hvad du går ind til . . .” Men hun havde mest tænkt på sølvhestene, på at kunne ride en sølvhest tværs gennem landet og se alting og opleve alting og ikke stå og hænge over et farvebad resten af sit liv. Eller en suppegryde for den sags skyld. Hun havde ikke tænkt så meget over, hvad det ellers betød. Bredinari. Bredaniens folk.

Simon havde allerede sadlet både Grizel og Rane, Kats brune vallak. Han havde for længst skåret fingrene af Keri Lægekones fine støttehandske for bedre at kunne bruge hånden, men det plejede alligevel at være hendes job at gøre hestene klar. Måske var han utålmodig, fordi han regnede med, at de kunne nå Breda i dag.

Frost stod ved siden af Grizel med ludende hoved, og det gav et stik af savn i Kat, da hun kom til at tænke på den dag, hun så Frost for første gang, den allerførste sølvhest, hun havde set i sit liv. Frosts hårlag glinsede stadig i solen, men det var, som om hesten indeni var en anden, et magert kræ, der ikke havde mod eller styrke til andet end at tumle blind og døv fra den ene dag til den anden. Noget af det var selvfølgelig medicinens skyld – det sløvende planteudtræk, Simon hældte i Frosts vandspand morgen og aften. Men uden det var de næppe nået så langt. Der havde været én forfærdelig nat, hvor de var taget ind på en kro undervejs, og Kat var vågnet ved en sparken og en skrigen, så hun troede, der var gået ild i stalden. En mand kom tumlende ud fra det indelukke, Frost og Grizel delte. Han forsøgte at holde bukserne oppe med den ene hånd, mens han holdt sig for panden med den anden. Blod vældede frem mellem fingrene på ham. Bukserne gled fra ham, så han snublede og faldt, så lang han var, i sølet foran

stalden, med enden glinsende bleg og bar i månelyst. Det ville have været komisk, hvis ikke han samtidig havde brølet op, så man kunne høre, at han var vild af smerte og ræd for sit liv. Og hvis ikke Frost var kommet klaprende efter ham ud af indelukket og nu rejste sig skrigende på bagbenene, som om den tog tilløb til at smadre forhovene ned i den bløde menneskekrop.

Den mand var nok blevet dræbt, hvis ikke Simon havde haft for vane at sove hos hestene. For det var Simon, der var koldsindig nok til lynhurtigt at gribe en vandspand og slynge det kolde vand i hovedet på Frost, så hun gik ned på alle fire og stod skrævende og dirrende og forsøgte at ryste vandet ud af ørerne. Og det var Simon, der fik lagt et reb om hovedet på hende og fik hende tilbage i aflukket, før hun nåede at gøre mere skade.

Det viste sig, at manden bare havde været for fuld til at finde latrinerne og havde valgt sig en meget uheldig bås at forrette sit ærinde i. I mørket var han tumlet ind i Frost, var selv blevet forskrækket og havde med sin tumlen og sin råben og sin angste lugt ophidset galskaben i Frosts forvirrede sind.

Simon måtte lokke med både gode ord og betaling, før manden holdt op med at kræve ”det vanvittige uhyre” slået ned på stedet. Det blev sidste gang, de overnattede så tæt på andre mennesker. Så det var ikke meget, Kat havde set til byerne, de kom forbi.

”Det var du længe om,” sagde Simon, da han fik øje på hende.

”Elina ...” begyndte Kat.

Simon smilede. ”Elina snakker,” sagde han. ”Men hun er god nok på bunden. Jeg har gået på akademiet med hendes søn, fortalte hun det? Kosio. Han er også bredinari.”

”Hun nævnte det,” sagde Kat og bed i en af de lune hvedeboller, Elina havde givet hende. Den anden kastede hun til Simon. ”Grib.”

Han greb den klodset, mellem maven og den raske hånd. ”Vi kan spise, mens vi rider,” sagde han. ”Vi skulle gerne nå Breda inden solnedgang, og jeg ved ikke, hvor hurtigt Frost kan gå.”

✱

De nåede Breda ud på eftermiddagen. Solen stod i skrå striber ned mellem murene, og støvet dansede i dens stråler. Der var mennesker overalt. Markedskrømmerne råbte, luften var tyk af stegeos og brøl og stank fra kreaturer. Der var så mange huse og så mange mennesker, at man ikke kunne se andet end by.

”Kvægmarkedet,” sagde Simon. ”Ikke ligefrem byens mest velduftende kvarter.”

Kat hørte ham dårligt nok. Hun så lige frem mellem val-lakkens ører og knugede om tøjlerne, til knoerne blev hvide. Der er ikke noget at være bange for, der er ikke noget at være bange for, sagde hun til sig selv, men hendes mave vendte sig, og hun turde ikke se til siderne. Der var så mange! Hun havde ikke forestillet sig, at der kunne være så mange mennesker og så mange huse på ét sted! Det var som en skov, en skov af sten og bjælker, et landskab af tage og mure og mudrede, stenede dale fulde af myldrende menneskestrømme. Kun dér, hvor hun og Simon red, var der fri passage, for det var Borgvejen, og der måtte man kun færdes, hvis man havde ærinde til Borgen.

Pludselig lød hidsigt klaprende hove, og en rytter kom fejende rundt i svinget i noget, der nærmede sig fuld galop.

Simon lagde en hånd på halsen af Frost, men alligevel sprang hun i vejret og svingede ud med bagparten, så den anden rytter måtte holde sin hest voldsomt an. Det var en sølvrytter, i gråt læder og blå kappe ligesom Simon, og han havde åbenbart travlt.

”Så pas dog –” begyndte rytteren. Så genkendte han Simon. ”Jossa! Det ... Jossa, er dét Frost?”

Simon nikkede, og hans ansigt var så udtryksløst som nogensinde.

”Og Dorissa?”

”Jeg fandt kun Frost.”

Den anden rakte armen halvt ud, men lod så hånden falde ned på sit læderklædte lår med et klask. ”Jeg rider ilbud,” sagde han. ”Jeg skal ud til Castel Strigius, så jeg er først tilbage engang i morgen aften. Hvis de sadler Frost af i morgen, vil du så skrive en hilsen fra mig?”

Simon nikkede kort. Den anden så ud, som om han ville sige mere, men så rystede han på hovedet og kantede sin hest uden om Frost. ”Jeg må af sted,” sagde han og var allerede på vej væk.

Simon og Kat red videre op ad Borgvejen, forbi kvægmarkedet, forbi garvergaden, der stank endnu værre end kvægtorvet, forbi uldhandlere, smedeværksteder, høkerboder, vognmagere og blikkenslagere, kobbersmede og pottemagere ... det var, som var der ingen ende på det. Men efterhånden blev håndværkerkvarterer afløst af finere butiksstrøg, hvor man handlede med klæde og vin, krydderier, sølvtøj, smykker og endda bøger. Kat så på skiltene, der hang over dørene, og tænkte på Tad, mens hun stavede sig igennem de fleste. Heldigvis var der masser af billeder og udskaarne figurer at støtte sig til, når det kneb.

Der kom høje mure langs vejen, og bag murene lå der haver, i hvert fald kunne man se trætoppe og dufte blomster nu og da. Et sted hørte Kat barnehvin og latter og løbende fødder.

”Hvem bor her?” spurgte hun Simon.

”De gamle familier. Her i kvarteret mest Esocine og Capra.”

Og så var de der. Borgens mure rejste sig over dem, grå og forvitrede og sribede af kalk og ir fra grønne kobber-afløbsrender. Hestenes hove gav genlyd i porten, der var som en lang, mørk tunnel under murene. Det var lidt uhyggeligt og underjordisk, og Rane lagde ørerne og trykkede sig, så Kat måtte give ham et enkelt spark med hælen, før han ville gå videre. Men forude var der lys, og snart kom de ind i en stor, brolagt gård.

Grizel styrede lige hen mod et stort, rundt stentrug i gårdens midte og borede mulen ned i vandet. Simon klappede hende på halsen og lod sig glide ned.

En lille, hjulbenet mand kom hastende ud fra en af de omgivende bygninger.

”Jossa! Det var sandelig på tide . . .” og så stoppede han op, ligesom ilbudet på vejen havde gjort det. ”Frost . . .” sagde han og gik langsomt hen til den rytterløse sølvhest. Han lod hånden glide over den stadig blanke hals, men hoppen rørte ikke en muskel. Den stod igen med hængende hoved, som om den slet ikke bemærkede sine omgivelser. Manden så hurtigt op på Simon, men Simons tavshed og udtryksløse ansigt var måske svar nok, for han spurgte ikke om noget. Han tog bare Frosts tøjler ud af hånden på ham og begyndte at føre hende over mod stalddøren.

”Kom, tøs,” mumlede han. ”Nu er du i det mindste hjemme.”

Der kom flere folk ud, nogle tog Grizel, andre Kats brune vallak. Simon stak den raske hånd i vandtruget og gned sig

hurtigt i ansigtet med det kolde vand. Så tog han hende ved armen.

”Kom med,” sagde han. ”Jeg skal rapportere, og de vil nok også høre, hvad du har at fortælle.”

Kat måtte vente i et lille, hvidkalket forværelse, mens Simon aflagde sin rapport. Det tog lang tid. Solstriberne på gulvet krøb langsomt hen mod hendes fødder, og hun kunne høre stemmerne derindefra gennem den tunge, mørke trædør. Endelig gik døren op, og en kvinde i grå bredinari-uniform bad hende komme ind.

Dér stod hun så, over for otte mennesker, hun aldrig før havde set. En mand sad bag et bord for enden af rummet, syv andre i stole langs væggene. Ved siden af døren stod Simon og var udtryksløs i hele kroppen. Manden ved bordet rejste sig op og gik frem mod Kat. Han var høj, med glinsende sort hår og øjne, der var helt usædvanligt blå, og der var noget ved ham, der fik Kat til at føle, at hun burde falde på knæ. Han smilede til hende, så hun ligefrem syntes, hun kunne mærke varmen fra det smil på sin hud.

”Mit navn er Alvar Alcedina,” sagde han, ”og jeg er korpsets DomPrimus, altså dets øverstbefalende. Det har Rytter Jossa måske fortalt dig?” Nej, det havde Simon ikke. Eller måske havde han nævnt navnet. Men han havde ikke fortalt, hvordan den Alcedina var. ”I vigtige sager lader jeg mig altid vejlede af mit stabsråd.” Han slog ganske let ud med armen, men Kat havde ikke øje for andre, mere almindelige mennesker. ”Fortæl os nu, Katriona, hvordan det gik til, da du mødte Rytter Granes.”

Granes? Hun kendte ingen Granes?

”Dorissa,” sagde Simon lavt, omtrent samtidig med at hun selv regnede ud, hvem denne Rytter Granes måtte være.

”Hun kom til vores kro ...” begyndte Kat og forsøgte at lade være med at åbne munden så meget, at han kunne se hullet efter den manglende tand. Hun fortalte om den dag, om hvordan hun havde sneget sig til en ridetur på Frost, om Dorissa, der ikke var blevet vred, men tværtimod havde forbudt hendes stedfar, Cornelius, at slå hende. Og om den sølv mønt, Dorissa havde givet hende. Sølv mønten, der i virkeligheden var en medaljon – ”tegnet”, som Simon kaldte det.

Hun måtte vise den frem, så Alcedina kunne se den. En af de andre, en kvinde, som Alcedina kaldte Signator Debra, bekræftede, at medaljonen bar Dorissa Granes’ kode.

”Tak, Katriona ... der er lige en enkelt ting, vi gerne vil have efterprøvet ...” sagde Alcedina og nikkede kort til en anden af de tilstedeværende. En mand, en gammel mand, skaldet som et æg. Han rejste sig op og kom hen til Kat. Hun gned nervøst håndfladen mod buksebenet. Han var ikke i den grå læderuniform, men i en lang, lyseblå tunika, der gik ham til knæene. Over den havde han en mørkere uldkappe. Han rakte hende noget, som hun uvilkårligt greb. Det var en jernkugle, kold og glat og tung nok til at være massiv. Hun så forvirret på den.

”Se mig ind i øjnene, Katriona ...”

Der gik en gysen gennem hende, for nu vidste hun, hvad manden var. Han var en magus, en troldmand, der kunne se lige ind i folks tanker, hvis rygter talte sandt ... Modvilligt hævdede hun blikket og så på ham. Hans øjne var blå som Alcedinas, nej, ikke helt som Alcedinas, de var mere grønne, eller måske grå, eller måske brune ... røde? Kunne de være røde? Røde hermelinøjne ... Det sved i den hånd, der holdt jernkuglen, men kun et lille øjeblik, så var den kold igen. Langt væk hørte hun sin egen stemme fortælle dem, endnu

en gang, om mødet med Dorissa og mønten, som Dorissa gav hende.

”Tak, Ahlert ...” sagde denne vidunderlige Alcedina med de vidunderlige blå øjne, og en tør gammelmandshånd løsnede hendes greb om jernkuglen og tog den fra hende. Hendes hånd steg langsomt opad, som om den kunne svæve nu, hvor kuglens vægt ikke længere tyngede den ned.

”Det var alt, Katriona,” sagde den gamle mand (var det Ahlert, han hed?) og så var hun pludselig sig selv igen og så klar, at hun vidste, at de havde villet kontrollere, om hun løj. Troede de måske, hun havde stjålet medaljonen? Var det det, de troede?

”Jeg lyver ikke,” sagde hun vredt og glemte alt om den manglende tand. ”Der var ingen grund til at gøre sådan noget!”

”Rolig, Katriona,” sagde Alcedina. ”Vi kender dig jo ikke, så hvordan skulle vi kunne bedømme din ærlighed? Nu ved vi, at du har talt sandt. Nu *ved* vi, du er ærlig.”

Hun sagde ikke mere, men hendes trang til at falde på knæ var forsvundet nu. Hun skævede til Simon, og han sendte hende et svagt smil.

”Jeg må måske fremhæve, at det hermed også er bevist, at Rytter Granes anså Katriona for en brugbar korpsaspirant,” sagde han. ”Efter at have iagttaget hendes opførsel og forhold til Frost og til min egen Grizel må jeg sige, at jeg støtter den holdning. Katriona kan blive en god bredinari.”

DomPrimus Alcedina svarede ikke i første omgang. Det rumlede stadig i Kat af vrede over, at de havde betvivlet hendes ord og uden videre underkastet hende trolddom – trolddom! – for at undersøge, om hun løj. Hun stod rank og stiv af vrede og sænkede ikke blikket, selv om Alcedina så lige på

hende med sine isfugleblå øjne, som om han vurderede hvert trodsigt træk i hendes ansigt, hver uordentligt afsavede krølle, hvert støvgran på hendes slidte lædertrøje.

”Udmærket,” sagde han til sidst. ”Hvis papirerne er i orden, kan hun starte på akademiet i morgen.”

Så nikkede han kort. Først da Simon tog hende i armen, forstod hun, at det var tegn til, at hun skulle gå.

”Vidste du, de ville gøre det?” spurgte hun vredt Simon, så snart døren var gået i efter dem. ”Vidste du, at de ville pudse den ... den lede *trolldmand* på mig?”

”Ahlert er ikke led. Han er faktisk en ret så hæderlig mand,” sagde Simon, ”men nej, jeg vidste ikke, at du ville få den behandling. Jeg burde måske have regnet det ud. De mennesker stoler helst ikke på nogen, de ikke ligefrem er i familie med, og selv da er de forsigtige ...”

”Hvad var der sket, hvis jeg havde løjet?”

”Så var jernkuglen blevet meget varm i din hånd. Og så havde de nok ikke lukket dig ind på akademiet. Vent, vi skal til venstre her ...”

Op ad en trappe, hen langs en kort gang og ud gennem en dør. De kom ud på en buegang, hvorfra man kunne se ned i en gård, men det var ikke den gård, de først var redet ind i. Kat anede ikke, hvor hun befandt sig og ville aldrig have kunnet finde ud igen. Hvad skete der med gæster, der gik vild her? Døde de af sult og tørst et sted i de øvre søjlegange? Kat så dem for sig, blege, gennemsigtige spøgelses, der stadig vandrede rundt og hviskede: ”Ud ... Luk mig ud ...”, selv om døden for længst havde stoppet deres hjerter og tørret tungen ind til en lille, vissen lap ...

”Simon – Simon, vent ...”

Han stoppede op. ”Jeg går da ikke fra dig,” sagde han.

”Det plejer at være dig, der farer af sted, og mig som kommer halsende bagefter.”

”Det er bare – alle de gange, alle de trapper. Det er da en sindssyg måde at bygge et hus på, hvem kan finde rundt sådan et sted?”

”Du lærer det nok,” sagde han. Han lagde fingerspidserne mod hendes kind og skubbede en genstridig, rød tjavs på plads bag hendes øre. ”Når først en pige er sluppet af med alle sine mælketænder, kan hun klare hvad som helst ...”

Hun langede ud efter ham med bagsiden af hånden og ramte ham i maven så hårdt, at klasket gav genlyd under buerne. Men faktisk var hun ikke rigtig gal. Hans normalt så udtryksløse ansigt var flækket i et bredt grin, og hans hånd havde rørt ved hendes kind, så let og så blidt ... Måske var hun endelig ved at lære det med at lade sig drille for sjov.

”Hvorfor kalder de dig Jossa alle sammen?” spurgte hun.

”Fordi jeg er fra Jos.”

”Ja, det ved jeg godt, men hvorfor ikke bare Simon?”

”Jeg er ikke den eneste i korpset, der hedder Simon. Der er også Simon Capra og Simon Ursinus. Og tonen er i det hele taget lidt mere formel her. Det kan godt være, du må finde dig i at hedde Trivallia.”

”Trivallia?”

”Vi grænseunger har jo ikke et fint gammelt slægtsnavn at prale med. Vi bliver bare opkaldt efter den egn, vi kommer fra. Og på latina hedder Tre Dale altså Trivallia. Og nu, lærling Trivallia, må vi se at få dig indskrevet på skolen, så du kan få en seng at sove i i nat.”

✱

Simon fik ret. Da Arkivar Angia skulle indføre Kat i akademiets lærlingebog, kom der til at stå ”Katriona Trivallia, ældstfødte datter til maestra Teresa di Ranunculi, Sønderdal, Trivallia”. Det blev yderligere omhyggeligt noteret, at hun ved ankomsten havde medbragt en brun vallak af bjergrace, lydende navnet Rane. Hun måtte skrive under på, at Rane måtte bruges som tjenestehest i korpset, den tid hun var her.

”Kan du skrive dit eget navn?” spurgte arkivaren. Kat nikkede. Arkivaren rakte hende en pen, og Kat prentede omhyggeligt sit navn i bogen: Katriona. Og så, efter en kort tøven, tilføjede hun det nye og uvante Trivallia. Det så fremmed ud. Men måske var der en sandhed i det. Her var hun ikke mere Katriona Teresadatter, krokonens den rødhårede. Hun var nu det, Simon havde kaldt hende i spøg: lærling Trivallia. Arkivaren strøede sand ud over siden, så blækket hurtigere kunne tørre. Hun skævede op mod Kat.

”Er du rimelig stille?” spurgte hun.

”Stille?” gentog Kat desorienteret.

”Larmer du?”

”Øh ... næh, det tror jeg da ikke ...”

”Gør hun, Jossa?”

Simon grinede og kløede sig på kæben. ”Åhr, ikke værre end et middelsvært tordenvejr ... Nej, i det store hele er hun ret stilfærdig. Hun hverken snorker eller snakker i søvne.”

”Udmærket. Der er et værelse ledigt oven på hospitalsfløjen, et godt ét med udsigt over Sydmarken. Der er lidt langt til pigebadet, men det er det bedste, vi har, nu hvor de er begyndt at bruge pigefløjen til alle deres ’logebrødre’.” Misbilligelsen gik klart og tydeligt igennem. Kat spekulerede på, hvad de logebrødre var for nogen.

”Det er sikkert fint,” sagde Simon. ”Jeg skal nok vise Kat rundt.”

”Nej, du skal ikke, Simon Jossa. Du skal ned til Mester Rodrian og have ordnet den hånd – hvad har du dog gjort ved den? Og så skal du i bad, til bords og i seng. Er der da slet ikke nogen, der kan se, at du nærmest går i søvne?” Arkivaren skubbede stolen tilbage og rejste sig op. Hun gik hen og lagde hånden på Simons skulder. ”Så. Af sted med dig. Jeg skal nok tage mig af unge Trivallia.”

”Kat. Hun er vant til at blive kaldt Kat ...” sagde Simon, og Kat kunne pludselig se, at arkivaren havde ret. Simon var nærmest grå af træthed, og fingrene, der stak ud af den mishandlede støtthandske, var hævede og blåsorte forneden.

”Gå nu bare, Simon,” sagde hun hurtigt. ”Vi ses i morgen.”

Han nikkede vagt, og arkivaren skubbede ham ud ad døren.

”Af sted med dig. Og fald nu ikke ned ad trappen.”

✱

Det mest fantastiske ved Breda var ikke større, end at det kunne ligge i Kats åbne hånd. Det mest fantastiske ved Breda var en nøgle. Nøglen til Kats eget værelse. Nøglen til en dør, hun kunne låse både udefra og indefra.

Hun sad på stolen ved sin egen skrivepult og så ud ad sit eget vindue ned på en mark, hvor mere end tredive sølvheste stod og døsede i aftenmørket. Nogle af dem havde føl ved siden. Føllene var sorte og uldne og lignede almindelige heste, bortset fra at de var endnu mere stankelbenede og ranglede end andre føl.

Kat forsøgte at se hvert enkelt af dem an. Måske var det et af dem, der skulle være hendes sølvhest. Hendes egen

personlige sølvhest ... Hun gabte. Pludselig syntes hun ikke, hun kunne holde øjnene åbne et sekund længere. Hun rejste sig fra stolen og gik de få skridt hen til alkoven. Den var redt op med en madras stoppet med fåreuld samt nogle dundyner og puder, som den lille, buttede arkivar havde fremskaffet. Kat kravlede taknemmeligt ind under dynen og lod sit hoved synke ned på puden. Hun var så træt, at hendes krop snurrede og summede som et helt hvepsebo. Billeder og drømme flakkede gennem hovedet på hende: Elina Gårdkones latter, duften af nybagt brød, Alcedinas isfugleblå øjne, Ahlert og jernkuglen, vanvittige Frost og manden med den blege ende og bukserne om hælene, Rane, der ikke ville ind i den mørke borgport ...

Der blev lindet på døren, og Arkivar Angia stak hovedet ind.

”Kat? Kat, er du vågen?”

Kat hørte det, men orkede ikke vågne nok til at svare.

”Hun sover. Der kan du se, Simon, hun har det fint. Og nu går du altså også i seng!”

”Ja ja,” sagde Simon medgørligt.

Døren blev sagte lukket i, og stemmerne blev svagere.

”Bare hun nu klarer sig her,” sagde arkivaren.

Simon lo dæmpet. ”Det har du misforstået,” sagde han. ”Spørgsmålet er ikke, om Kat kan klare sig på skolen, men om skolen kan klare sig mod Kat. Det lille menneske dér har stædighed nok til tre.”

Lille? Kat fnøs fortørnet. Hun skulle vise ham, hvem der var lille, skulle hun. I morgen.

✱

Senere var det, som om hun vågnede igen. En ugle og en ilder stod bøjet over hende.

”Nå? Er det så hende?” spurgte uglen skarpt.

”Sssshhh ...” hvæsedde ilderen. ”Hun vågner.”

Uglens ansigt blev større. ”Nej,” sagde den. ”Hun drømmer. Hun glemmer. Hun har ingenting set.”

Kat sov videre. Hun drømte. Men hun glemte ikke helt.

